

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6074/2020
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујицића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, РР и ЖЖ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Врхови“ Сјеница, чији је пуномоћник Ацо Васојевић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1424/20 од 10.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1424/20 од 10.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1424/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1424/20 од 10.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници П 255/19 од 05.02.2020. године, у ставовима првом и трећем изреке којима је обавезан тужени да тужиоцима, на име накнаде нематеријалне штете, због повреде части и угледа исплати и то тужиоцима ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ износ од по 40.000,00 динара, а тужиоцу АА износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и да им накнади трошкове парничног поступка и то тужиоцима ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ у износу од по 21.523,00 динара а тужиоцу АА у износу од 26.908,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку

("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Имајући у виду садржину тражене судске заштите, правноснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, Врховни касациони суд је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Правноснажном пресудом, применом члана 200. Закона о облигационим односима, усвојен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, коју су тужиоци претпели у виду душевних болова због повреде части и угледа, услед незаконитог искључења тужилаца из чланства туженог удружења по основу одлуке Скупштине туженог од 12.01.2017. године. Оцењено је да тужиоцима припада право на накнаду нематеријалне штете коју су претрпели у периоду у ком су незаконито били искључени, без обзира нато што је одлуком Скупштине туженог од 04.05.2017. године одлука о искључењу тужилаца из чланства поништена и стављена ван снаге.

У таквом случају, нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима о праву на накнаду штете због повреде права личности, а тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Ревизијом се не конкретизује правно питање за разматрање кроз институт изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права. Зато је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Овде то није учињено. Наводи изнети у ревизији не представљају разлоге за примену института изузетне дозвољености ревизије.

С обзиром на изнето, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, следом чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.05.2017. године, са захтевима тужилаца за накнаду нематеријалне штете, о којима је одлучено првостепеном пресудом донетом 05.02.2020. године. Другостепена пресуда донета је 10.09.2020. године.

Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде је 50.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца испод законског лимита прописаног чланом 468. став 1. ЗПП, то ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић